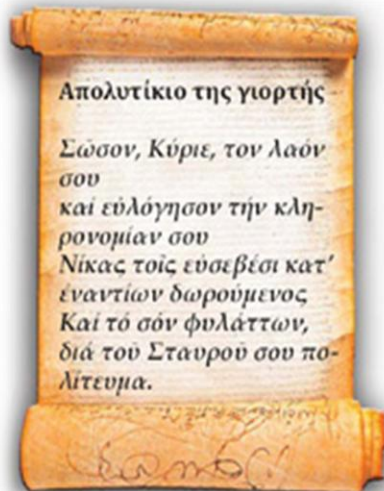

Ο Τίμιος Σταυρός ως πηγή δυνάμεως στους αγώνες του έθνους μας

του Αρχιμανδρίτου Αλεξίου Ιστρατόγλου
Αντισυνταγματάρχου Στρατιωτικού Ιερέως (ΣΙ)
Αρχηγείου Στόλου – Ναυστάθμου Σαλαμίνας

Βρισκόμαστε στις ημέρες της μεγάλης εορτής της Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Όλες αυτές τις ημέρες, ψάλλουμε τον γνωστό εκείνο ύμνο που αναφέρεται στον Σταυρό του Κυρίου μας και παίρνουμε δύναμη και κουράγιο, καθώς ατενίζουμε στο κέντρο του Ναού, αυτό το σημείο πάνω στο οποίο ο Χριστός μας άπλωσε το Σώμα Του και έχυσε το Αίμα Του. Βλέπουμε εκείνο το σημείο που δεν είναι ένα άψυχο ξύλο, αλλά είναι ξύλο ζωής, που για μας τους χριστιανούς αποτελεί τιμή και σημείο καυχίσεως, όπως τονίζει ο Απόστολος Παύλος.

Η Εκκλησία εξ' αρχής έδωσε την πρέπουσα τιμή και αξία στο Πανάγιο Ξύλο. Οι Απόστολοι, οι Άγιοι, οι Μάρτυρες, οι Ομολογητές, οι Ασκητές και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, αντλούσαν δύναμη, κουράγιο, υπομονή και επιμονή, στον καθημερινό τους αγώνα, από αυτό το πανσεβάσμιο και τρισμακάριστο Ξύλο «εν ω ετάθη Χριστός ο Βασιλεύς και Κύριος». Δεν είναι μικρό πράγμα, ότι από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής μας, χαρακτηριζόμαστε από τον Σταυρό. Από την πρώτη ημέρα που θα γεννηθούμε, μέχρι την τελευταία ημέρα που θα φύγουμε από αυτόν τον μάταιο κόσμο, ο Σταυρός είναι εκείνος που αποδεικνύει ότι είμαστε μαθητές και ακόλουθοι Αυτού, που σταυρώθηκε για τη δική μας σωτηρία, χαρίζοντάς μας την αιώνια ζωή.

Μα και στα δύσκολα χρόνια που πέρασε ο λαός μας, μέσα στην πορεία του στο χρόνο, ο Σταυρός του Κυρίου, του έδινε νόημα και δύναμη να συνεχίζει την ανοδική και σταυρική του πορεία, προκειμένου να φτάσει στην ανάστασή του. Στα δύσκολα χρόνια των τετρακοσίων χρόνων σκλαβιάς, ο Σταυρός του Χριστού, ήταν εκείνος ο οποίος ένωνε τους υπόδουλους Έλληνες και τους έκανε να μάχονται «υπέρ πίστεως και πατρίδος» και να μην σκύβουν το κεφάλι.

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός στις περιοδείες του και στα κηρύγματά του, το κεντρικό του μήνυμα και σημείο ήταν ο Σταυρός του Χριστού. Όπου πήγαινε έφτιαχνε έναν μεγάλο ξύλινο Σταυρό και κάτω από αυτόν άρχιζε το κήρυγμα του, το κήρυγμα της αναστάσεως του έθνους, ενός

έθνους, που έπρεπε να μείνει ξύπνιο και όρθιο, κρατώντας ζωντανή την πίστη του, την παράδοση, τα ήθη και τα έθιμα του, χωρίς να κάνει εκπτώσεις και συνδιαλλαγές με τον Τούρκο, ξεχνώντας έτσι τη γλώσσα και την ιστορία του. Καλείτο να προχωρήσει με το κεφάλι ψηλά, αντιμετωπίζοντας τον κατακτητή και δίνοντας του το μήνυμα εκείνο, ότι δεν θα είναι πάντα σκλάβος, αλλά θα ελευθερωθεί, όπως και ελευθερώθηκε.

Σε όλους τους αγώνες του Έθνους μας, οι ήρωες και αγωνιστές μας, θυσιάζονταν έχοντας την ευλογία του Σταυρού. Προχωρούσαν κάνοντας τον Σταυρό τους, έχοντας τον μέσα στην καρδιά τους, που από εκεί δεν μπορούσε να τους τον βγάλει κανείς. Πολεμούσαν και έπαιρναν ακόμα περισσότερο δύναμη, όταν έβλεπαν του παπάδες, τους δεσποτάδες, τους καλογέρους εκείνους, που στην πρώτη γραμμή κρατώντας με το ένα χέρι το σταυρό και με το άλλο το τουφέκι, αγωνίζονταν σαν λιοντάρια, αφηφώντας τον θάνατο και προχωρώντας μπροστά, κέρδιζαν την αιωνιότητα της ελεύθερης ζωής, μέσα στην αγκαλιά του Θεού. Τι εικόνες, που πιστεύω κανένας ζωγράφος δεν θα μπορέσει να τις αποτυπώσει ποτέ σε όλο το μεγαλείο τους, σε κάποιον πίνακα, γιατί η πραγματικότητα και τα έργα, απέχουν από τα λόγια και τα κείμενα, ή τα χρώματα.

Ο Σπύρος Καγιαλής κρατώντας την σημαία εν μέσω μάχης

Στα προηγούμενα άρθρα μας, τον γραπτό λόγο τον διάνθιζα με κάποιες εικόνες ή και φωτογραφίες με σημαίες διαφόρων εποχών, πριν ή

και μετά την επανάσταση. Αυτό που έχουμε να σημειώσουμε και να παρατηρήσουμε είναι, ότι σε όλες αυτές τις σημαίες, κεντρική θέση είχε ο Σταυρός. Οι πρόγονοί μας ήξεραν πολύ καλά τη δύναμη του Σταυρού και την απήχηση που είχε στις ψυχές των αγωνιζομένων. Πάνω σε αυτή τη σημαία απεικονίζονταν τα πάντα. Μέσα σε αυτές τις σημαίες με τις ερμηνείες των παραστάσεων και των συμβόλων που είχαν, αποτυπώνονταν όλη η πίστη, η ιστορία και ο πολιτισμός, για τα οποία αγωνίζονταν οι υπόδουλοι Έλληνες και καλούσαν όλα τα τότε πολιτισμένα και ελεύθερα κράτη της Ευρώπης, να τους βοηθήσουν να πετύχουν το σκοπό και το στόχο τους.

Η σημαία για τους υπόδουλους Έλληνες δεν ήταν ένα κομμάτι πανί. Ήταν όλη η Ελλάδα, ήταν όλοι οι Έλληνες, ήταν όλοι οι αγώνες που δόθηκαν από την αρχαιότητα μέχρι εκείνη τη στιγμή και καλούνταν αυτοί να συνεχίσουν, όπως και την συνέχισαν την ένδοξη ιστορία των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας, των Πλαταιών και τόσων άλλων κομβικών σημείων, για την παγκόσμια και όχι μόνο για την ελληνική ιστορία. Ένοιωθαν την κληρονομία να βαραίνει τους ώμους τους και να ακούν τις φωνές των προγόνων, που τους καλούσαν στο να γράψουν νέες λαμπρές σελίδες, δόξας και ηρωισμού.

Γι' αυτό και μετά την απελευθέρωση του γένους μας, κατά την σύγκληση της Α' Εθνοσυνέλευσης στην Επίδαυρο, την 1η Ιανουαρίου 1822, συζητήθηκε και αποφασίστηκε, μεταξύ των άλλων, η υιοθέτηση και καθιέρωση ενιαίας σημαίας για τον Αγώνα. Με σχετικό άρθρο ορίστηκε η νέα σημαία να φέρει το σύμβολο του σταυρού και τα χρώματα κυανό και λευκό. Η πολεμική ναυτική σημαία διαιρούνταν σε εννέα εναλλασσόμενες ισοπλατείς οριζόντιες ταινίες, πέντε κυανές και τέσσερις λευκές και στην άνω εσωτερική γωνία της σχηματιζόταν κυανό τετράγωνο με λευκό σταυρό στη μέση, ακριβώς όπως και η σημερινή. Η σημαία των εμπορικών πλοίων ήταν κυανού χρώματος και στην άνω εσωτερική γωνία υπήρχε λευκό τετράγωνο με κυανό σταυρό.

Αυτή η σημαία που πρωτοεμφανίστηκε τον Σεπτέμβριο του 1807 και καθιερώθηκε τον Ιανουάριο του 1822, από την Α' Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, είναι η ίδια που κυμάτισε έστω και λίγο, στις αλησμόνητες πατρίδες μας στη Μικρασία και βγήκε από τα σεντούκια και τις κρυψώνες

των Ελλήνων της Σμύρνης και των άλλων πόλεων, για να διαλαλήσει την ελληνικότητα της περιοχής εκείνης. Ήταν εκείνη που ευλόγησε ο Χρυσόστομος Σμύρνης και την ύψωσε μεγαλόπρεπα στο Επισκοπείο και αποτέλεσε αργότερα την αιτία της καταδίκης του, οδηγώντας τον στο μαρτύριο, αλλά και στο στεφάνι το οποίο κέρδισε, με τη μαρτυρία του, καταγράφοντας το όνομα του, μέσα στη χορεία των εθνοιερομαρτύρων. Αυτή είναι η σημαία επίσης που έγραψε το ΕΠΟΣ του 40 και οδήγησε το λαό μας, να πολεμήσει μέχρι το τέλος, παρ' όλο που η μάχη ήταν άνιση και ο κατακτητής πιο δυνατός και ισχυρός.

Τέλος καταλαβαίνουμε και γνωρίζουμε, ότι αυτή η σημαία μέχρι και σήμερα είναι εκείνη που μας χαρακτηρίζει και μας αναδεικνύει μέσα στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, ως μια χώρα που μέσα της υπάρχει ενότητα πίστεως και παραδόσεως, Πολιτείας και Εκκλησίας, Ελληνισμού και Ορθοδοξίας και υπάρχει μια συνέχεια από την αρχαιότητα, φτάνοντας στο Βυζάντιο και προχωρώντας με τον ελληνορθόδοξο πολιτισμό μέχρι στις ημέρες μας, διατηρώντας αναμμένο το φως και την γνώση των προγόνων μας. Έτσι έχουμε χρέος, αποστολή και υποχρέωση, να σεβαστούμε την ιστορία αυτής της σημαίας, που είναι βαμμένη με το αίμα των ηρώων και τιμημένη με τις ζωές των χιλιάδων πολεμιστών, που αφιέρωσαν τη ζωή τους, προκειμένου αυτός ο θησαυρός του Έθνους, να μην πέσει ποτέ στα χέρια του εχθρού και να κυματίζει από το ένα άκρο μέχρι το άλλο, κηρύττοντας τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία.

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τον ηρωισμό ανωνύμων ή και επωνύμων ανθρώπων, που έκανα το σώμα τους ιστό για να κυματίζει η Ελληνική σημαία. Δεν μπορούμε να μην θυμόμαστε ή να μην μνημονεύσουμε τη θυσία κάποιων, που έφτανε μέχρι και το θάνατο, για να μην πέσει η σημαία στα χέρια του εχθρού. Δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε και εκείνες τις ηρωίδες που βρίσκονταν στο τελευταίο σημείο της επικράτειας μας και σήκωναν την Ελληνική σημαία, κάθε ημέρα, δίδοντας το μήνυμα ότι αυτός ο χώρος, ήταν, είναι και θα είναι για πάντα ελληνικός. Η μοναξιά και η απομόνωση δεν τις φόβιζε, δεν τις τρόμαζε, γιατί ένοιωθαν ότι είχαν δίπλα τους, όλη την Ελλάδα και όλους τους Έλληνες, έστω και αν εμείς τις ξεχνούσαμε και η πολιτεία πολλές φορές αμελούσε να πράξει το καθήκον της, απέναντι αυτών των σύγχρονων ηρώων.

Μέσα στα αναρίθμητα περιστατικά τα οποία θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και να μην τελειώνουμε, είναι και εκείνο που ο γενναίος σημαιοφόρος σκοτώθηκε από εχθρικά πυρά, την στιγμή που έστηνε την Ελληνική σημαία στην κορυφή του Μπιζανίου, το 1912. Στην μάχη σκοτώθηκαν 10 στρατιώτες. Προκειμένου να μην πέσει η Σημαία στα χέρια του εχθρού, ο Λοχίας που είχε απομείνει, όρμησε στο ύψωμα, αγκάλιασε την Σημαία, κατρακύλησε αιμόφυρτος στην πλαγιά και φτάνοντας στον Διοικητή του, στάθηκε όρθιος, χαιρέτησε και ανάφερε: «Κύριε διοικητά, έχω την τιμή να σας παραδώσω την Σημαία». Και έπεσε νεκρός. Η ιστορία μας, είναι γεμάτη από τέτοια περιστατικά αυτοθυσίας για την προστασία της Σημαίας μας και αξίζει να τα προβάλλουμε, ώστε τα παιδιά μας, να γνωρίζουν, ότι κάποιες άλλες ασεβέστατες πράξεις, όχι σαν αυτές που έχουν σημειωθεί στο παρελθόν και τιμούν το ιερό μας σύμβολο, δεν έχουν καμία σχέση με το ένδοξο και τιμημένο μας παρελθόν και τις πράξεις γενναιότητας, που αναφέραμε παραπάνω και δεν γίνονται από ανθρώπους που θέλουν να λέγονται ή και πολύ περισσότερο να είναι Έλληνες.

Επομένως η σημαία μας, είναι το σύμβολο της εθνικής μας ταυτότητας. Αποτελεί την ενότητα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Αποτελεί το κοινό σημείο, την κοινή αναφορά όλων μας, σε μια κρατική οντότητα. Είναι το σύμβολο εκείνο, που μέσα από τις παραστάσεις, τα σύμβολα, τους συμβολισμούς και τα χρώματά της, κωδικοποιεί την ιστορία και το γίνεσθαι του λαού μας. Συμπυκνώνει τους αγώνες και τις θυσίες του και σηματοδοτεί την παρουσία μας μέσα στον πα-

γκόσμιο ανθρώπινο πολιτισμό, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις ιδιαιτερότητες που έχουμε, χωρίς να προσπαθούμε να τα αντικαταστήσουμε ή να τα αλλάξουμε, για να λεγόμαστε ευρωπαίοι. Παράλληλα η Ελληνική μας σημαία εκφράζει και περικλείει τη θρησκευτική πίστη και τα οράματα, τα οποία είναι συνδεδεμένα με την ιδέα της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας.

Ατενίζοντας τον λευκό σταυρό, που συμβολίζει την αφοσίωση των Ελλήνων στην Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη, καθώς και τη συμβολή της Εκκλησίας στο σχηματισμό του σύγχρονου Ελληνικού Κράτους, δεν μπορούμε παρά να μην κάνουμε τον Σταυρό μας και να αναφωνήσουμε μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας : «Σε ευχαριστούμε Θεέ μου, που βρισκόμαστε κάτω από τη σκέπη Σου και υπό την των πτερύγων Σου σκιά».

Βλέποντας από την άλλη τις λευκές και γαλάζιες γραμμές της σημαίας μας, ακούμε τις ιαχές των προγόνων μας, που φώναζαν «ελευθερία ή θάνατος» και ρίχνονταν στη μάχη, σκορπώντας τον θάνατο, σε όσους ήθελαν το δικό μας θάνατο και την υποτέλεια μας. Μπορεί να μας υποδούλωσαν τετρακόσια χρόνια ή να γευτήκαμε τη γερμανική κατοχή, το μυστικό που ποτέ δεν το έμαθαν και δεν πρόκειται ποτέ να το μάθουν και να το καταλάβουν είναι, ότι η καρδιά και το πνεύμα του Έλληνα, ποτέ δεν σκλαβώνεται και δεν τίθεται κάτω από το ζυγό.

Μην τους επιτρέψουμε να σκλαβώσουν την σκέψη και την καρδιά μας, με επιπόλαιες επιλογές που μπορεί να κάνουμε. Μην επιτρέψουμε σε σύγχρονους προδότες της ιστορίας, της πίστεως και του πολιτισμού, να παραδώσουμε τα ιερά και τα όσια μας και να διαπραγματευτούμε την ελευθερία του πνεύματος και του έθνους μας. Τέλος μην μας θαμπώνουν τα πολυτελή φώτα του δήθεν προοδευτικού κόσμου, που μόνο πρόοδο δεν προσφέρουν και μόνο το καλό των ανθρώπων δεν επιθυμούν. Καλύτερα το λιγοστό και καθαρό φως το δικό μας, παρά το μισοσκοτάδο των ξένων, που μετατρέπεται πολύ σύντομα σε σκοτάδι, των δήθεν φίλων και υποστηρικτών μας. Μην εμπιστευόμαστε τα μεγάλα και ψεύτικα λόγια που δεν έχουν περιεχόμενο και καμία ανταπόκριση.

Τελειώνοντας, ας επαναλάβουμε τα λόγια ενός ανθρώπου, ατενίζοντας την Ελληνική σημαία, για την οποία είναι πρόθυμος να κάνει τα πά-

ντα, βάζοντας το όνομα του, αν χρειαστεί μαζί με τα ονόματα τόσων άλλων ανθρώπων που θυσιάστηκαν για το ιερό αυτό σύμβολο μας, κάνοντας μας πιο ευαίσθητους και συνειδητοποιημένους, απέναντι στη φωνή της ιστορίας μας και υπερήφανους ότι πάντα υπάρχουν και θα υπάρχουν δυνατοί και ήρωες, όχι μόνο οι άλλοι αλλά και εμείς αν χρειαστεί, κάνοντας το Σταυρό μας, ζητώντας τη βοήθεια του Θεού και επικαλούμενοι τις ευχές των αγίων ηρώων και μαρτύρων μας. Λέει με πολύ απλά και καθαρά λόγια και με λακωνικό τρόπο :

«Την ελληνική σημαία, μάνα που την αγαπώ, στο εχθρό δεν την αφήνω, προτιμώ να σκοτωθώ. Η ελληνική σημαία είναι πράγμα ιερό, έχει του ουρανού το χρώμα και στη μέση τον σταυρό».